

Til Nr. 10).

Ved ganske smaa Skattebeløb staa Omkostningerne ved Opkrævningen og Arbejdet med Regnskabsførelse og Inddrivelse ikke i noget rimeligt Forhold til de paa-gældende Ydelsers Pengeværdi, og man har derfor anset det for rimeligt positivt at fastslaa en Mindsteydelse af 1 Kr. som laveste Skattebeløb, der gøres til Genstand for Opkrævning, men dog saaledes, at der ved Afgørelsen af, om denne Grænse er naaet, tages Hensyn til det samlede Beløb af den vedkommende Skatteyder paa-lignede Indkomstskat og Formueskat. Den finansielle Virkning af en saadan Bestemmelse kan ikke antages at blive af væsentlig Betydning.

Til Nr. 11).

I Tilslutning til den gældende Regel i Lovens § 2 Nr. 5, hvorefter Skattepligten for Selskaber, hvis Overskud udelukkende anvendes i visse almenyttige Øjemed, helt bortfalder, har man anset det for rimeligt at begrænse Skattepligten for mindre Selskaber, hvor Udbyttet til Aktionærerne efter gældende Vedtægter ikke kan overstige den normale Sparekasserente af 4 pCt., saaledes at Skattesatsen for saadanne Selskaber ikke kan overstige 10 pCt.

Til Nr. 12).

Det er forekommet, at en Forening har haft Indtægt ved en Bevilling, der var bortforpagtet af Foreningen, og da saadan Indtægt ikke omfattes af Lovens Bestemmelser, har man anset det for rimeligt at undergive disse en Udvidelse.

Til Nr. 13—14).

Den gældende Regel, hvorefter samtlige Medlemmer af Kongehuset er skattefri, indførtes først ved Loven af 15. Maj 1903. Efter den tidligere gældende Indkomstskattelovgivning var Skattepligt for Kongehusets Medlemmer utvivlsom, men saaledes at Kongen selv bestemte Skattens Størrelse, jfr. herved Indkomst- og Formueskatteoven for København af 19. Februar 1861 § 15 og den tilsvarende Bestemmelse i Loven om Udskrivning af Indkomstskat af 2. Juli 1870 § 8, hvor der gives Bestemmelsen den Tilføjelse, at Fastsættelsen sker overensstemmende med Lovens Grundsætninger. Som Forholdene har udviklet sig, synes det naturligt atter i nogen Grad at begrænse den ved Loven af 1903 indførte almindelige Fritagelse.

I Overensstemmelse hermed har man samtidig foreslaaet, at den Medlemmer af

udenlandske regerende Fyrstehuse efter § 3²⁾ tilkommende Skattefrihed bortfalder, saaledes at Fritagelse herefter alene forbeholdes udenlandske Statsoverhoveder.

Til Nr. 15—17).

Ændringsforslagene tilsigter en nærmere Udformning af Reglerne om Skattepligten, dels ved at sikre en rimelig Værdiansættelse af Bolig i egen Ejendom, dels ved at inddrage under Indkomstbeskatning forskellige Fortjenester, der efter deres Karakter naturlig kan sidestilles med anden skattepligtig Indkomst, medens Hjemlen til at inddrage dem under Beskatningen hidtil har været anset for tvivlsom. Naar Godtgørelse for Afstaaelse af Kundekreds m. v. herefter indrages under Beskatning som Indkomst, maa det anses for et naturligt Korrelat hertil, at den til Erhvervelsen medgaaede Udgift af vedkommende successivt kan bringes til Fradrag efter Reglerne for Afskrivning, men positive Lovbestemmelser desangaaende har man ikke anset for nødvendige. Hvad særlig Ændringsforslag Nr. 17 angaar, har det ved Anvendelsen af den gældende Regel i Lovens § 4 e jævnligen vist sig vanskeligt, — navnlig ved Likvidation af Aktieselskaber — med Sikkerhed at afgøre, hvor stor en Del af de Aktionærerne tilfaldende Udloddinger, der hidrører fra opsparet Fortjeneste, og hvor stor en Del der hidrører fra anden Kilde, f. Eks. Avance gennem Værdistigning. Man har derfor anset det for rettest fremtidig at udelukke herhen hørende Tvivlsspørgsmaal ved at fastslaa Skattepligt for samtlige Udloddinger, dog at der herunder naturligvis ikke indbefattes den Del af de udloddede Beløb, der svarer til de oprindelig indbetalte Kapitalandele.

Til Nr. 19).

Reglen om, at de i Aarets Løb udredede personlige Skatter kan fradrages som skattefri, medfører, at saavel Statsskat som Kommuneskat og Kirkeskat fradrages ved Ansættelsen baade til Statsskat og til kommunal Skat. Dette Forhold har navnlig for den kommunale Beskatnings Vedkommende virket uheldigt, idet Fradraget af den rene Statsskat, Formueskatten, jævnlig har medført, at der ingen skattepligtig Indtægt fremkom og saaledes helt fritaget den paa-gældende Skatteyder for Skattesvarelse til Kommunen. Man har derfor anset det for rettest, at der ved Ansættelsen til Statsskat alene fradrages betalte Skattebeløb til Staten, medens der ved den kommunale Skatteansættelse alene fradrages de i Kommune- og Kirkeskat betalte Beløb, og til Gennemførelse af denne Ordning har man